

погледъ е съблазънъ, а твоето желание е грѣхъ. Ти си престѣпникъ. . . Нѣщо по-лошо. Защото за обикновенитѣ престѣпници има затворъ. За тебе нѣма. Защото твоя грѣхъ е по-голѣмъ отъ всѣко друго престѣпление. Защото ти не можешъ да бждешъ приетъ въ тия затвори. Твоето мѣсто е въ ада.

Боянъ Андреевъ, слушаше настрѣхналъ познатия гласъ и треперѣше. Слушаше гласа и се боеше да издигне очи.

Дълго мисли върху това, обсъжда и на край махна рѣка: — намѣри, че трѣбва да победи себе си.

Неволно произнесе едно дълго и високо: а-а-а!

Гласътъ стресна Стойка.

— Какъ съмъ задрѣмалъ, — скочи Стойко.

— Следъ такава разходка и закуска, нищо похубаво отъ това.

— А ти защо не се поизтегна, — запита Стойко, протягайки рѣце напредъ, като да се разсъни.

— Увлекохъ се въ гледката, — отвърна Боянъ Андреевъ. — Чудна е обстановката. Баща ти има вкусъ и разбираше.

— Моятъ баща е човѣкъ съ стопански разбираше.

— Безспорно. Гледамъ какъ се е обзавелъ. . . Честукъ човѣкъ не би се наситилъ. . .

— А да видишъ, какъ работи. Ако искашъ да идемъ при жетварката. Той е цѣлъ механикъ. . . Инакъ не би могло. Стопанина трѣбва да разбира отъ всичко, за да му върви работата. . . Искашъ ли да идемъ?

— Съ най-голѣмо удоволствие.

Двамата другари се отправиха къмъ хармана.

Тамъ бѣше вършачката. Петъръ Габара, облѣченъ въ дочена синя блуза, съ каскетъ на глава, бѣ разбурмилъ колелета и дѣдо Желѣзко му подава масло на перо.

Когато Боянъ и Стойко се доближиха и поздра-